

ΡΟΜΠΕΡΤ ΛΟΥΙΣ ΣΤΙΒΕΝΣΟΝ

*Το νησί
των θησαυρών*

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΜΑΝΔΗΛΑΡΑΣ

ΚΛΑΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΡΟΜΠΕΡΤ ΛΟΥΙΣ ΣΤΙΒΕΝΣΟΝ

*Το νησί
των θησαυρών*

Απόδοση
ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΜΑΝΔΗΛΑΡΑΣ

ΚΛΑΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΝΕΟΥΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Κλασική λογοτεχνία για παιδιά και για νέους

Ρόμπερτ Λούις Στίβενσον, *Το νησί των θησαυρών*

Robert Louis Stevenson, *Treasure Island*

Απόδοση: Φίλιππος Μανδηλαράς

Υπεύθυνη έκδοσης: Υβόνη Καρύδη

Διορθώσεις: Μαρία Σεβαστιάδου

Εικαστικό εξωφύλλου: Θανάσης Πέτρου

Σελιδοποίηση: Αλέξιος Δ. Μάστορης

Φιλμ, μοντάζ: Γιώργος Κεραμάς

Copyright® για την ελληνική γλώσσα Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη), 2005

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Απρίλιος 2015

KET 9362 ΚΕΠ 247/15

ISBN 978-960-16-5925-1

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ**

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΪΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665 – ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), Τ.Θ. 1213,

570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15 – ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Αφιέρωση του Ρόμπερτ Λούις Στίβενσον

Ο συγγραφέας αφιερώνει το βιβλίο αυτό με τις καλύτερες ευχές του στον αγαπητό του φίλο Λόντ'Όσμπουρν, έναν Αμερικανό τζέντλεμαν, σύμφωνα με τα κλασικά γούστα του οποίου υφάνθηκε η αφήγηση που ακολουθεί, ως ανταπόδοση για τις υπέροχες ώρες που πέρασαν μαζί.

Περιεχόμενα

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

Ο ΓΕΡΟ-ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1: Ο γερο-θαλασσόλυκος στο πανδοχείο «Ο ναύαρχος Μπένμποου»	15
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2: Η εμφάνιση του Μαυρόσκυλου	26
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3: Το μαύρο σημάδι	38
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4: Το σεντούκι του Καπετάνιου	49
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5: Το τέλος του τυφλού	59
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6: Τα χαρτιά του Καπετάνιου	68

ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ

Ο ΜΟΝΟΠΟΔΑΡΟΣ ΜΑΓΕΙΡΑΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7: Ταξίδι στο Μπρίστολ	81
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8: Το καπηλειό «Μονοκιάλι»	91
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9: Μπαρούτι και όπλα	100
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10: Το ταξίδι	110
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 11: Τι άκουσα μέσα από το βαρέλι με τα μήλα	120
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 12: Πολεμικό συμβούλιο	131

ΤΡΙΤΟ ΜΕΡΟΣ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΜΟΥ ΣΤΗ ΣΤΕΡΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 13: Πώς ξεκίνησε η περιπέτειά μου στη στεριά	143
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 14: Το πρώτο χτύπημα	152
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 15: Ο κάτοικος του νησιού	161

ΤΕΤΑΡΤΟ ΜΕΡΟΣ

ΤΟ ΟΧΥΡΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 16: Συνέχεια της αφήγησης από τον γιατρό: πώς εγκαταλείψαμε το πλοίο	173
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 17: Συνέχεια της αφήγησης από τον γιατρό: το τελευταίο ταξίδι της βάρκας	181
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 18: Συνέχεια της αφήγησης από τον γιατρό: το τέλος της πρώτης μέρας	188
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 19: Ο Τζιμ Χόουκινς συνεχίζει την αφήγηση: το οχυρό	196
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 20: Οι προτάσεις του Τζον Σίλβερ	205
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 21: Η επίθεση	214

ΠΕΜΠΤΟ ΜΕΡΟΣ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΜΟΥ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 22: Πώς ξεκίνησε η περιπέτειά μου στη θάλασσα	225
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 23: Η άμπωτη	234
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 24: Το ταξίδι του μονόξυλου	242
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 25: Κατεβάζω την πειρατική σημαία	251
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 26: Ίσραελ Χεντς	259
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 27: «Νομίματα!»	272

ΕΚΤΟ ΜΕΡΟΣ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΣΙΛΒΕΡ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 28: Στα χέρια του εχθρού	283
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 29: Και πάλι το μαύρο σημάδι	295
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 30: Δίνω τον λόγο μου	306
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 31: Το κυνήγι του θησαυρού – Τα σημάδια του Φλιντ	317
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 32: Το κυνήγι του θησαυρού – Η φωνή μέσα από τα δέντρα	328
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 33: Τέλος εποχής	338
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 34: Σαν επίλογος	348

Ρόμπερτ Λούις Στίβενσον

Ο Ρόμπερτ Λούις Στίβενσον γεννήθηκε τον Νοέμβριο του 1850 στο Εδιμβούργο. Στην αρχή σπούδασε μηχανικός στο πανεπιστήμιο της πόλης του, αλλά στη συνέχεια ακολούθησε τον νομικό κλάδο. Παρ' όλα αυτά, το πάθος του ήταν η συγγραφή και, παρά την αντίθετη γνώμη των γονιών του, ακολούθησε το όνειρό του. Του άρεσαν τα ταξίδια και τη δεκαετία του 1870 δημοσίευσε πολλά ταξιδιωτικά χρονικά από τα ταξίδια του στη Γαλλία και στο Βέλγιο.

Ο Στίβενσον ξεκίνησε να γράφει το *Νησί των Θησαυρών* το 1881, ενώ ήταν σε διακοπές στη Σκωτία με τους γονείς του, τη σύζυγό του και τον δωδεκάχρονο θετό του γιο, Λούντ. Στην αρχή αφηγούνταν την ιστορία στον ημιπαράλυτο γιο του για να τον διασκεδάσει, αλλά ο μικρός, παρέα με τον πατέρα του συγγραφέα, είχαν εντυπωσιαστεί τόσο πολύ, που τον έπεισαν να τη γράψει. Μετά το *Νησί των Θησαυρών* ο Στίβενσον έγραψε αρκετά πετυχημένα μυθιστορήματα, ποιήματα

και θεατρικά έργα, από τα οποία το πιο γνωστό είναι το *Δόκτωρ Τζέκυλ και κύριος Χάιντ*. Το πιο δημοφιλές μυθιστόρημά του, όμως, παρέμεινε αυτό με «τον χάρτη, τον θησαυρό, την ανταρσία, τη σκούνα, τον πυργοδεσπότη Τριλόουνυ, τον γιατρό και τον μονοπόδαρο μάγαιρα...».

Ο Στίβενσον, που είχε προβλήματα υγείας από τα παιδικά του χρόνια, αποφάσισε το 1888 να εγκαταλείψει οριστικά τη Σκοτία, με προορισμό χώρες που είχαν πιο εύκρατο κλίμα. Πέθανε το 1894 στη Σαμόα από εγκεφαλική αιμορραγία, σε ηλικία μόλις σαράντα τεσσάρων ετών.

Πρώτο μέρος

Ο ΓΕΡΟ-ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ

Κεφάλαιο 1

*Ο γερο-θαλασσόλυκος στο πανδοχείο
«Ο ναύαρχος Μπένμποου»*

Όλα όσα θα διαβάσετε παρακάτω τα έγραψα κατόπιν παράκλησης του κυρίου Τριλόουνυ, του γιατρού Λάιβεζυ κι άλλων κυρίων οι οποίοι μου ζήτησαν να εξιστορήσω τα γεγονότα που έχουν σχέση με το Νησί των Θησαυρών, με τον όρο να κρατήσω κρυφές τις συντεταγμένες του νησιού, καθώς υπάρχουν ακόμα θαμμένοι θησαυροί εκεί. Έτσι, παίρνω την πένα μου το σωτήριο έτος 17.. και ξαναγυρίζω στα χρόνια που ο πατέρας μου είχε το πανδοχείο «Ο ναύαρχος Μπένμποου». Τότε ήρθε να μείνει κάτω από τη στέγη μας ο ηλιοκαμένος γερο-θαλασσόλυκος με το σημαδεμένο πρόσωπο.

Τον θυμάμαι σαν να ήταν χτες. Έφτασε στην πόρτα του πανδοχείου μας ακολουθούμενος από έναν χαμάλη του λιμανιού, που κουβαλούσε μέσα σ' ένα καρότσι ένα ναυτικό σεντούκι. Ήταν μελαχρινός, ψηλός, δυνατός και βαρύς. Η λιγδιασμένη κοτσίδα του έπεφτε πάνω στο

τριμμένο μπλε πανωφόρι του, τα χέρια του ήταν γεμάτα σημάδια από πληγές, τα νύχια του σπασμένα και κατάρματα στις άκρες και στο ένα του μάγουλο ξεχώριζε μια μεγάλη χαρακιά, ξεθωριασμένη από τον χρόνο. Τον θυμάμαι να στέκεται και να κοιτάζει τον όρμο μπροστά στο πανδοχείο σιγοσφυρίζοντας και ύστερα να πιάνει εκείνο το παλιό θαλασσινό τραγούδι που τόσο συχνά θα ακούγαμε στη συνέχεια από τα χείλη του:

«Δεκαπέντε ναυτικοί
πάνω απ' το σεντούκι του νεκρού –
Γιο-χο-χο, κι ένα μπουκάλι ρούμι!».

Η φωνή του ήταν τραχιά και τρεμουλιαστή, σαν να είχε σπάσει στα καπηλειά των λιμανιών με τον χρόνο. Χτύπησε την πόρτα με το χοντρό μπαστούνι που κρατούσε στο χέρι, κι όταν του άνοιξε ο πατέρας μου, τον πρόσταξε άγρια να του φέρει ένα ποτήρι ρούμι. Ο πατέρας μου τον εξυπηρέτησε δίχως κουβέντα, και μόλις ο άντρας πήρε το ποτήρι στα χέρια του, κατέβασε το περιεχόμενό του αργά, σαν άνθρωπος που ξέρει να πίνει, κοιτάζοντας μία τα βράχια που υψώνονταν προς τη μεριά της θάλασσας και μία την ταμπέλα του μαγαζιού μας.

«Ωραίο λιμανάκι αυτό...» είπε στο τέλος. «Κι αυτό το μαγαζί καλούτσικο είναι... Έχετε κόσμο εδώ, φίλε μου;»

Ο πατέρας μου του απάντησε πως όχι, δυστυχώς δεν είχαμε πολύ κόσμο.

«Πολύ καλά τότε» του αποκρίθηκε ο άντρας. «Αυτό ακριβώς ζητάω. Ε, φίλε!» φώναξε στον χαμάλη που περιμένε έξω από την πόρτα. «Ξεφόρτωσε το σεντούκι και φέρ' το μέσα. Θα μείνω εδώ για λίγο καιρό!» Κατόπιν στράφηκε στον πατέρα μου και συνέχισε: «Εγώ είμαι απλός άνθρωπος, φίλε μου. Λίγο ρούμι, κάνα αυγό με μπέικον, ένα λιμανάκι σαν τούτο εδώ, για να βλέπω τα καράβια να περνούν, και είμαι ευχαριστημένος... Πώς να με λες; Να με λες Καπετάνιο, αν σ' αρέσει. Α, σε βλέπω λίγο σκεφτικό... Έχω λεφτά, ησύχασε. Να, πάρε!» και πέταξε κάτω τρία τέσσερα χρυσά νομίσματα. «Όταν θα τα έχω φάει και θα τα έχω πει, μου λες!» αναφώνησε περήφανα, σαν να ήταν καπετάνιος του Βασιλικού Ναυτικού. Και πράγματι, παρά τα τριμμένα ρούχα του και τους απότομους τρόπους του, ο άντρας αυτός δεν έμοιαζε με απλό ναυτικό, αλλά με καπετάνιο πρώτης διαλογής, που είχε συνηθίσει να προστάζει και να τον υπακούν δίχως δεύτερη κουβέντα.

Ο χαμάλης μάς είπε πως ο άντρας είχε φτάσει το ίδιο πρωί με την ταχυδρομική άμαξα, πως είχε ρωτήσει να μάθει για όλα τα πανδοχεία στην ακτή και πως, ακούγοντας καλά λόγια για το δικό μας και μαθαίνοντας πως ήταν απόμερο, το προτίμησε. Αυτά ήταν όλα όσα μπορέσαμε να μάθουμε για τον καινούριο νοικάρη μας.

Ο Καπετάνιος ήταν ένας άνθρωπος από φυσικού του αμίλητος. Περνούσε τις μέρες του τριγυρίζοντας στον ορμίσκο ή πάνω στα βράχια, έχοντας πάντα μαζί του

ένα μπρούντζινο μονοκιάλι. Τα βράδια καθόταν στο σαλόνι δίπλα στη φωτιά κι έπινε ρούμι και νερό. Όταν του μιλούσε κάποιος, σπάνια απαντούσε. Απλώς σήκωνε το κεφάλι του με ύφος ξαφνιασμένο και θυμωμένο και ξεφυσούσε σαν φώκια. Έτσι, μάθαμε κι εμείς να μην τον ενοχλούμε.

Κάθε μέρα, όταν επέστρεφε από τη βόλτα του, ρωτούσε αν είχαν περάσει από τον δρόμο τίποτα ναυτικοί. Στην αρχή φανταστήκαμε πως αποζητούσε την παρέα των ομοίων του, αλλά σύντομα καταλάβαμε πως κάναμε λάθος και πως ο Καπετάνιος έκανε αυτή την ερώτηση κάθε μέρα επειδή ήθελε να τους αποφύγει, όχι να τους συναντήσει! Προσέξαμε πως, όταν έμπαινε στο πανδοχείο μας κάποιος ναυτικός –κι αυτό τύχαινε πότε πότε με αυτούς που πήγαιναν στο Μπρίστολ– ο Καπετάνιος δεν έμπαινε ποτέ στο σαλόνι προτού ρίξει μια ματιά από την τζαμόπορτα. Κι όσο ο άλλος βρισκόταν εκεί, δεν έβγαζε μιλιά από το στόμα του.

Για μένα, όμως, δεν υπήρχε τίποτα το παράξενο στη συμπεριφορά του, μιας και, με κάποιον τρόπο, μοιραζόμουν τις ανησυχίες του. Και να πώς είχε συμβεί αυτό...

Λίγες μέρες μετά την άφιξή του στο πανδοχείο μας με είχε πάρει κατά μέρος και μου είχε τάξει ένα ασημένιο νόμισμα κάθε μήνα αν είχα τα μάτια μου δεκατέσσερα για έναν ναυτικό με ένα ποδάρι. Αν καμιά μέρα τον έβλεπα να έρχεται προς το πανδοχείο μας ή να περνάει από τον δρόμο, θα έπρεπε να τρέξω αμέσως να τον ειδοποιήσω!

Πρέπει, όμως, να πω πως, όταν συμπληρωνόταν ο μήνας κι εγώ του ζητούσα την αμοιβή για τις υπηρεσίες μου, αυτός με κοιτούσε θυμωμένα και ξεφυσούσε απαξιωτικά, αλλά προτού περάσει η εβδομάδα, με καλούσε κοντά του, μου έδινε την αμοιβή μου και επαναλάμβανε τις οδηγίες του για τον ναυτικό με το ένα ποδάρι.

Πόσο με βασάνιζε στα όνειρά μου αυτός ο ναυτικός δεν μπορώ να σας περιγράψω. Τις νύχτες του χειμώνα, όταν ο άνεμος φυσούσε δυνατά και τράνταζε το πανδοχείο μας σαν να ήθελε να το ξεριζώσει, όταν τα θεόρατα κύματα έσκαζαν στα βράχια με βρόντο, τον έβλεπα μπροστά μου με χίλιες μορφές κι άλλες τόσες διαβολικές εκφράσεις. Πότε, λέει, το πόδι του ήταν κομμένο από το γόνατο και πότε από τον γοφό, πότε, πάλι, μου παρουσιαζόταν σαν τέρας, με ένα πόδι που ξεφύτρωνε από τη μέση του κορμιού του. Ο χειρότερος, όμως, εφιάλτης μου ήταν όταν τον έβλεπα να με κυνηγάει στα χωράφια πηδώντας τους φράχτες και τους θάμνους. Με αυτά και με αυτά, πλήρωνα πολύ ακριβά, όπως καταλαβαίνετε, το μηνιαίο από τον Καπετάνιο.

Τον Καπετάνιο, όμως, τον φοβόμουν πολύ λιγότερο από οποιονδήποτε άλλο. Υπήρχαν βραδιές που, όταν έπινε περισσότερο ρούμι απ' όσο μπορούσε να αντέξει, άρχιζε να τραγουδάει με τη σπασμένη φωνή του παλιά ναυτικά τραγούδια, δίχως να του καίγεται καρφί για το τι γινόταν μέσα στο σαλόνι. Άλλες φορές, πάλι, πρόσταζε να τους κεράσουμε όλους στο μαγαζί και μετά

τους ανάγκαζε να ακούσουν τις τρομερές ιστορίες του, που δεν είχαν ούτε αρχή ούτε τέλος, ή να του κάνουν σεγκόντο στα άγρια τραγούδια του. Ούτε που μπορώ να θυμηθώ πόσες φορές άκουσα το πανδοχείο όλο να σείεται από το «Γιο-χο-χο, κι ένα μπουκάλι ρούμι!». Δεν μπορώ, όμως, και να ξεχάσω την έκφραση στο πρόσωπο των πελατών μας όταν υποχρεώνονταν να τραγουδήσουν μαζί του και συναγωνίζονταν έντρομοι ο ένας τον άλλο στις αγριοφωνάρες, μην τυχόν και δυσαρεστηθεί ο μεθυσμένος Καπετάνιος. Κι αυτό επειδή γνώριζαν πολύ καλά πως, όταν θύμωνε, γινόταν φοβερός και τρομερός: χτυπούσε τη γροθιά του πάνω στο τραπέζι προκειμένου να σωπάσουν όλοι ή, πάλι, ούρλιαζε από τον θυμό του όταν κάποιος διέκοπτε καμιά αφήγησή του. Αλλά και στην περίπτωση που δεν τον διέκοπτε κανένας, πάλι εκνευριζόταν, επειδή συμπεραινέ πως η παρέα δεν τον παρακολουθούσε με προσοχή! Και φυσικά δεν επιτρεπόταν σε κανέναν να φύγει προτού ο ίδιος σηκωθεί τρικλίζοντας και πάει για ύπνο...

Αυτό, όμως, που τρόμαζε πιο πολύ απ' όλα τους πελάτες μας ήταν οι ιστορίες του. Τους έβλεπες να τον κοιτάζουν με μάτια γουρλωμένα από την τρομάρα, να τρέμουν σύγκορμοι, να χλωμιάζουν από τη βιαιότητα των αφηγήσεών του. Επειδή οι ιστορίες του Καπετάνιου μιλούσαν για κρεμασμένους και μαχαιρώματα, για άγριες μονομαχίες μέχρι τελικής πτώσεως, για τρομακτικές θύελλες και φοβερές περιπέτειες σε θάλασσες και ωκεανούς. Όπως

καταλαβαίναμε, πρέπει να είχε ζήσει πλάι στους πιο φρικτούς εγκληματίες που επέτρεψε ο Θεός να πλεύσουν στα πελάγη. Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά τα φοβερά και τρομερά που περιέγραφε, οι λέξεις που χρησιμοποιούσε τρόμαζαν ακόμα πιο πολύ τους φιλήσυχους στεριανούς που σύχναζαν στο μαγαζί μας.

Ο πατέρας μου έλεγε και ξαναέλεγε πως η παρουσία του Καπετάνιου στο πανδοχείο μας θα μας κατέστρεφε αργά ή γρήγορα, καθώς ακόμα και οι πιο τακτικοί πελάτες μας θα σταματούσαν να έρχονται, αφού δεν είχαν καμία υποχρέωση να ανέχονται να τους φέρεται κάποιος με τόσο βάναυσο τρόπο ούτε να πηγαίνουν στο σπίτι τους ανατριχιασμένοι από τις ιστορίες που είχαν αναγκαστεί να ακούσουν. Αλλά εγώ είχα διαφορετική άποψη και πίστευα πως η παρουσία του Καπετάνιου έκανε καλό στο πανδοχείο μας, μιας και ασκούσε ένα είδος γοητείας στους φιλήσυχους χωρικούς με τη μονότονη ζωή. Υπήρχαν μάλιστα και μερικοί νέοι που τον θαύμαζαν και τον αποκαλούσαν «θαλασσόλυκο», «γερο-καρχαρία» κι άλλα παρόμοια, ισχυριζόμενοι πως τέτοιοι άνθρωποι είχαν κάνει την Αγγλία τόσο μεγάλη δύναμη στις θάλασσες του κόσμου.

Για να λέμε, όμως, όλη την αλήθεια, ο Καπετάνιος είχε ακόμα ένα ελάττωμα, που ήταν πολύ ζημιογόνο για τα συμφέροντά μας: δεν πλήρωνε τα χρέη του. Περνούσαν οι εβδομάδες και οι μήνες, μεγάλωνε ο λογαριασμός του, αλλά αν εξαιρέσεις τα τέσσερα χρυσά νομίσματα

που μας είχε δώσει όταν είχε πρωτοέρθει, λεφτά από αυτόν δεν είδαμε. Όσο για τον πατέρα μου, δεν τολμούσε να του μιλήσει για το χρέος, αφού, κάθε που έκανε αναφορά σ' αυτό, ο Καπετάνιος έπιανε να ξεφυσάει και να μουγκρίζει, και ο πατέρας μου υποχωρούσε. Τον είδα πολλές φορές να υψώνει απελπισμένος τα χέρια του έπειτα από μια συνάντηση με τον Καπετάνιο και είμαι σίγουρος πως αυτό το αδιέξοδο σε συνδυασμό με τον τρόπο που του προκαλούσε ο Καπετάνιος τον έφεραν πιο κοντά στον, έτσι κι αλλιώς, πρόωρο θάνατό του.

Όσο καιρό ο Καπετάνιος έμεινε στο πανδοχείο, δεν άλλαξε τα ρούχα του ούτε μία φορά, παρά μόνο αγόρασε μερικά ζευγάρια κάλτσες από ένανπραματευτή. Το γείσο από το καπέλο του είχε χαλάσει, αλλά αυτός δεν έδειχνε καμία διάθεση να το επιδιορθώσει, με αποτέλεσμα να πέφτει συνεχώς στα μάτια του, ειδικά όταν φυσούσε. Το πανωφόρι του είχε την όψη μωσαϊκού από τα πολλά μπαλώματα που έκανε ο ίδιος μέσα στο δωμάτιό του. Ποτέ δεν έγραφε ούτε λάμβανε γράμματα και ποτέ δεν αντάλλασε κουβέντες με τους γείτονές μας, εκτός βέβαια αν ήταν μεθυσμένος. Όσο για το σεντούκι του, κανένας μας δεν είχε δει το περιεχόμενό του.

Μία φορά μόνο βρήκε τον δάσκαλό του, κι αυτό έγινε τις τελευταίες μέρες της διαμονής του στο πανδοχείο, όταν η αρρώστια που έμελλε να πάρει τον πατέρα μου είχε προχωρήσει αρκετά. Ο γιατρός μας, ο κύριος Λάιβεζυ, είχε έρθει αργά το απόγευμα για την καθημερινή

του επίσκεψη στον ασθενή του, και η μητέρα μου του είχε ετοιμάσει το δείπνο. Όταν απόφαγε, κάθισε στο σαλόνι να καπνίσει την πίπα του ώσπου να έρθει το άλογο του από τον οικισμό, μιας κι εμείς δεν είχαμε στάβλους στο πανδοχείο. Τον ακολούθησα στο σαλόνι και θυμάμαι την εντύπωση που μου έκανε η αντίθεση ανάμεσα στον καθαρό και φρεσκοξυρισμένο γιατρό με τα μαύρα μάτια και τους καλούς τρόπους και στους χοντράνθρωπους που τον περιτριγύριζαν. Πιο πολύ, όμως, μου έκανε εντύπωση η αντίθεση ανάμεσα στον γιατρό και στον άξεστο σημαδεμένο πειρατή με τα άθλια ρούχα, το φόβητρο με τα κοκκινισμένα από το ρούμι μάτια, που καθόταν πεσμένος βαριά επάνω στο τραπέζι.

Κάποια στιγμή σήκωσε το κεφάλι του και άρχισε να τραγουδάει το αιώνιο τραγούδι του:

«Δεκαπέντε ναυτικοί
πάνω απ' το σεντούκι του νεκρού –
Γιο-χο-χο, κι ένα μπουκάλι ρούμι!
Πίνουν και αφήνουν τον διάβολο
να κάνει του κεφαλιού –
Γιο-χο-χο, κι ένα μπουκάλι ρούμι!».

Όταν είχε πρωτοέρθει, είχα φανταστεί πως αυτό το «σεντούκι του νεκρού» θα έπρεπε να είναι το ίδιο με κείνο που είχε φυλαγμένο στην κάμαρή του, κι αυτή η ιδέα με είχε παιδέψει πολλές νύχτες, μαζί με τον περίφημο

«ναυτικό με το ένα ποδάρι». Ήταν, όμως, πολύς καιρός πια που ούτε εγώ ούτε και κανένας άλλος έδινε σημασία στο τραγούδι. Μονάχα ο γιατρός Λάιβεζυ δεν το είχε ακούσει ακόμα, και παρατήρησα πως δεν είχε καμία διάθεση να το κάνει, επειδή σήκωσε το κεφάλι του και κοίταξε τον Καπετάνιο θυμωμένος. Αλλά ύστερα ξαναγύρισε στην κουβέντα του με τον γερο-Τέυλορ, τον κηπουρό, που του μιλούσε για τους ρευματισμούς του.

Στο διάστημα αυτό η φωνή του Καπετάνιου ζωήρευε, ώσπου στο τέλος χτύπησε τη γροθιά του στο τραπέζι με έναν τρόπο που όλοι ξέραμε πως σήμαινε να κάνουμε ησυχία. Όλοι σώπασαν, εκτός από τον γιατρό, που συνέχισε απτόητος την κουβέντα του με την ευγενική και καθαρή φωνή του, ρουφώντας πού και πού τον καπνό από την πίπα του.

Ο Καπετάνιος τού έριξε μια αγριεμένη ματιά, ξαναχτύπησε τη γροθιά του στο τραπέζι ακόμα πιο δυνατά, και βλέποντας πως ο γιατρός εξακολουθούσε να τον αγνοεί, ούρλιαξε:

«Σκασμός εκεί κάτω στο καμπούνι!».

«Σε μένα μιλάτε, κύριε;» ρώτησε ο γιατρός, κι όταν το κάθαρμα απάντησε ουρλιάζοντας πως ναι, σ' εκείνον μιλούσε, ο γιατρός τού απάντησε με απόλυτα ήρεμη φωνή: «Τότε λοιπόν, κύριε, πρέπει να σας πω πως, αν συνεχίσετε να πίνετε με τέτοιο ρυθμό το ρούμι, σύντομα ο κόσμος θα ξεφορτωθεί ένα πολύ μεγάλο παλιοτόμαρο...».

Ο θυμός του γερο-Καπετάνιου ήταν τρομερός. Πε-
τάχτηκε αμέσως από τη θέση του, έβγαλε από την τσέ-
πη του μια φαλτσέτα, τη ζύγιασε στην παλάμη του και
φώναξε φτύνοντας μία μία τις λέξεις ότι θα κάρφωνε
τον γιατρό στον τοίχο.

«Αν δε βάλετε στην τσέπη σας αυτήν τη φαλτσέτα,
κύριε» είπε με απόλυτη ηρεμία ο γιατρός, «σας δίνω τον
λόγο της τιμής μου πως στην επόμενη συνεδρίαση του
κακουργιοδικείου θα καταδικαστείτε σε απαγχονισμό».

Οι δύο άντρες αντάλλαξαν επί αρκετή ώρα ματιές
χωρίς να μιλούν ούτε και να κουνιούνται από τη θέση
τους, ώσπου ο Καπετάνιος έκλεισε τη φαλτσέτα του και
επέστρεψε στη θέση του μουγκρίζοντας σαν δαρμένο
σκυλί.

«Πρέπει να σας ενημερώσω, κύριε» συνέχισε ο για-
τρός, «ότι, εκτός από γιατρός, είμαι και δικαστής. Αλλά
δε γνώριζα την ύπαρξή σας στην περιοχή μας. Τώρα,
όμως, έχετε τον λόγο μου πως τα μάτια μου θα είναι
στραμμένα πάνω σας και να ξέρετε πως, αν ακούσω
έστω κι ένα παράπονο ή μάθω για κάποιο ατόπημα σαν
το σημερινό, θα λάβω τα μέτρα μου για να φύγετε αμέ-
σως από δω. Έγινα σαφής;»

Έπειτα από λίγο το άλογο του γιατρού Λάιβεζυ έφτα-
σε, κι έτσι ο γιατρός έφυγε από το πανδοχείο μας. Εκεί-
νο το βράδυ, όπως και τα αμέσως επόμενα, μιλιά δεν
έβγαλε ο Καπετάνιος από το στόμα του.

Κεφάλαιο 2

Η εμφάνιση του Μαυρόσκυλου

Δεν πέρασε πολύς καιρός από το περιστατικό εκείνο με τον Καπετάνιο και τον γιατρό, και συνέβη το πρώτο από τα μυστηριώδη γεγονότα που, όπως θα διαπιστώσετε αργότερα, μπορεί να μας απάλλαξαν από την παρουσία του Καπετάνιου, αλλά όχι και από τις υποθέσεις στις οποίες ήταν ανακατεμένος.

Ο χειμώνας εκείνη τη χρονιά ήταν βαρύς, με έντονη παγωνιά και τρομερές καταιγίδες. Παράλληλα, είχε γίνει πια φανερό, τόσο στη μητέρα μου όσο και σε μένα, πως ο καημένος ο πατέρας μου δε θα τα κατάφερνε να δει την άνοιξη, μιας και η κατάσταση της υγείας του μέρα με τη μέρα χειροτέρευε. Η μητέρα μου κι εγώ είχαμε αναλάβει όλες τις δουλειές του πανδοχείου και οι έγγονες μας δε μας άφηναν χρόνο να πολυσκεφτόμαστε τον ανεπιθύμητο νοικάρη μας.

Ένα παγωμένο πρωί του Γενάρη, κι ενώ ο ήλιος μό-

λις που φώτιζε τις κορυφές των γειτονικών λόφων και τη φουρτουνιασμένη θάλασσα, ο Καπετάνιος σηκώθηκε πολύ πιο νωρίς απ' ό,τι συνήθιζε και βγήκε έξω. Τον είδα να κατευθύνεται προς την παραλία, με το σπαθί του να κρέμεται από τη ζώνη του κάτω από το πανωφόρι, το μπρούντζινο μονοκιάλι του κάτω από τη μασχάλη του και το καπέλο του ανασηκωμένο και γερμένο προς τα πίσω. Θυμάμαι που ξεχώριζα τον αχνό της ανάσας του την ώρα που ξεμάκραινε και τον άκουσα να ξεφυσάει δυνατά καθώς χάθηκε πίσω από έναν βράχο, σαν να σκεφτόταν ακόμα το πάθημά του με τον γιατρό Λάιβεζυ.

Η μητέρα βρισκόταν πάνω και φρόντιζε τον πατέρα, ενώ εγώ έστρωννα το τραπέζι για να πάρει ο Καπετάνιος το πρωινό του όταν επιστρέψει. Άξαφνα άνοιξε η πόρτα του πανδοχείου, και εμφανίστηκε ένας άντρας που δεν είχα ξαναδεί. Αυτό που μου έκανε ιδιαίτερη εντύπωση πάνω του ήταν η αλλόκοτη χλωμάδα του. Αμέσως πρόσεξα πως του έλειπαν δύο δάχτυλα από το αριστερό του χέρι. Από τη ζώνη του κρεμόταν ένα σπαθί σαν αυτά που χρησιμοποιούν οι ναυτικοί –ίδιο με κείνο που είχε και ο Καπετάνιος– αλλά το παρουσιαστικό του άντρα δεν πρόδιδε άνθρωπο που είχε διάθεση για καβγά. Εδώ πρέπει να σας πω πως, κάθε φορά που τύχαινε να μπει στο πανδοχείο μας κάποιος άγνωστος, το μυαλό μου πήγαινε στον ναυτικό με το ένα ποδάρι. Ίσως γι' αυτό πρόσεξα πως αυτός εδώ δεν είχε ακριβώς

την εμφάνιση ναυτικού. Παρ' όλα αυτά, κάτι πάνω του μου μύριζε θάλασσα.

Τον ρώτησα τι επιθυμούσε, κι αυτός μου ζήτησε ένα ρούμι. Την ώρα που πήγαινα να του το φέρω, κάθισε στην άκρη ενός τραπεζιού και μου έκανε νόημα να πλησιάσω. Στάθηκα με την πετσέτα στο χέρι.

«Έλα εδώ, αγόρι μου» είπε. «Πιο κοντά!»

Έκανα ένα βήμα προς αυτόν.

«Είμαι σίγουρος πως αυτό εδώ το τραπέζι το έχεις στρώσει για τον φιλαράκο μου τον Μπιλ... Σωστά;» ρώτησε με πονηριά.

Εγώ του απάντησα πως δεν ήξερα ποιος ήταν ο φιλαράκος του ο Μπιλ και πως το τραπέζι ήταν στρωμένο για κάποιον νοικάρη μας που τον φωνάζαμε «Καπετάνιο».

«Μα την πίστη μου» είπε ο άντρας, «δε με νοιάζει καθόλου αν ο φιλαράκος μου ο Μπιλ θέλει να τον φωνάζετε Καπετάνιο. Αλλά έχει μια ουλή στο δεξί του μάγουλο και τα πίνει τα ποτηράκια του... Έτσι δεν είναι, αγόρι μου;»

Εγώ τον κοίταξα παραξενεμένος και λίγο φοβισμένος, για να πω την αλήθεια.

«Αυτός είναι λοιπόν, ε; Με την ουλή στο δεξί μάγουλο! Καλά το φαντάστηκα. Χα χα χα! Δε μου λες, αγόρι μου... Πάνω είναι ο φιλαράκος μου ο Μπιλ;»

Του είπα πως είχε βγει έξω.

«Και προς τα πού πήγε, αγόρι μου; Προς τα πού;»

Του έδειξα πέρα τα βράχια, του είπα πως δε θα αργούσε να γυρίσει και απάντησα σε μια δυο ακόμα ερωτήσεις του.

«Α!» αναφώνησε ο ξένος. «Δεν ξέρεις πόσο θα χαρεί όταν με δει ο παλιόφιλος ο Μπιλ!»

Κάτι στην έκφρασή του όταν ξεστομίζε αυτά τα λόγια δε με πολυέπεισε, αλλά εμένα στο κάτω κάτω δε με απασχολούσε. Έτσι κι αλλιώς, τι μπορούσα να κάνω;

Ο ξένος έκοβε βόλτες πέρα δώθε στο σαλόνι, έχοντας διαρκώς στραμμένη την προσοχή του προς την πόρτα. Βλέποντάς τον, είχα την αίσθηση πως παραμόνευε τον Καπετάνιο όπως η γάτα παραμονεύει το ποντίκι. Κάποια στιγμή βγήκα έξω στον δρόμο, αλλά ο ξένος με φώναξε αμέσως μέσα. Επειδή εγώ δεν υπάκουσα με την πρώτη, πρόσεξα πως το χλωμό του πρόσωπο πήρε μια φρικτή έκφραση και αμέσως τον άκουσα να βγάζει μια πνιχτή κραυγή που με έκανε να αναπηδήσω από την τρομάρα μου.

«Έλα μέσα, είπα!» μου σφύριξε μέσα από τα δόντια του, κι εγώ βιάστηκα να υπακούσω. Μόλις μπήκα, ξαναβρήκε τους γλυκερούς του τρόπους, και μάλιστα με χτύπησε χαϊδευτικά στον ώμο, λέγοντας πως ήμουν καλό παιδί και πως με είχε συμπαθήσει. «Έχω έναν γιο στην ηλικία σου» μου είπε «και είμαι πολύ περήφανος γι' αυτόν. Μοιάζετε, αγόρι μου. Σαν να είστε αδέρφια. Αλλά το πιο σπουδαίο πράγμα για τα αγόρια, γιε μου, είναι η πειθαρχία. Μ' ακούς; Η πειθαρχία! Αν είχες τα-

ξιδέψει με τον παλιόφιλο τον Μπιλ, δε θα αναγκαζόμουν να σου πω δύο φορές το ίδιο πράγμα. Α, βέβαια! Ο παλιόφιλος ο Μπιλ δεν ήταν απ' αυτούς που σήκωναν την ανυπακοή. Άκου με που σου λέω... Μα να τος! Έρχεται με το μονοκιάλι του κάτω απ' τη μασχάλη, όπως πάντα. Να είναι καλά ο παλιόφιλος! Ξέρεις τι θα κάνουμε τώρα εμείς; Θα κρυφτούμε πίσω απ' την πόρτα του σαλονιού για να του κάνουμε έκπληξη! Α, δεν ξέρεις πόσο θα χαρεί ο παλιόφιλος ο Μπιλ...»

Όσο μιλούσε ο ξένος, με έσπρωχνε προς την είσοδο του σαλονιού, ώσπου κρυφτήκαμε μαζί πίσω από την ανοιχτή πόρτα. Ένωθα πολύ άβολα και ήμουν πολύ ανήσυχος, αλλά αυτό που αύξανε την ανησυχία μου ήταν που έβλεπα τον ξένο να δείχνει πολύ φοβισμένος. Έπαιζε την παλάμη του πάνω στη λαβή του σπαθιού του, το τραβούσε ελαφρά και το έβαζε ξανά στη θήκη του, κι όση ώρα το έκανε αυτό, τον άκουγα να ξεροκαταπίνει σαν να του είχε σταθεί κόμπος στον λαιμό.

Έπειτα από λίγη ώρα ο Καπετάνιος έσπρωξε την πόρτα του πανδοχείου και μπήκε μέσα προχωρώντας ολόισια προς το τραπέζι του, δίχως να κοιτάξει προς το μέρος μας.

«Μπιλ!» φώναξε τότε ο ξένος, με μια φωνή που προσπαθούσε να την κάνει όσο πιο βαθιά και επιβλητική γινόταν.

Ο Καπετάνιος στράφηκε και μας κοίταξε. Μεμιάς το ηλιοκαμένο του πρόσωπο έγινε κατακίτρινο – ακόμα

και η μύτη του έχασε το κόκκινο χρώμα της. Είχε την όψη ανθρώπου που έβλεπε φάντασμα μπροστά του ή, ακόμα χειρότερα, τον ίδιο τον διάβολο. Και για να σας πω την αλήθεια, όταν τον είδα έτσι, να χλωμιάζει μέσα σε μια στιγμή και να είναι έτοιμος να λιποθυμήσει, με έπιασε τρομερή στενοχώρια για λογαριασμό του.

«Έλα λοιπόν, Μπιλ! Δεν αναγνωρίζεις τον παλιόφιλό σου;» είπε ο ξένος.

Ο Καπετάνιος έβγαλε ένα μουγκρητό. «Ο Μαυρόσκυλος!» αναφώνησε.

«Ποιος άλλος;» αντιγύρισε εκείνος, που είχε ξεθαρέψει στο μεταξύ βλέποντας την αμηχανία του Καπετάνιου. «Ο Μαυρόσκυλος, που ήρθε να επισκεφθεί τον παλιόφιλό του τον Μπιλ στο πανδοχείο “Ο ναύαρχος Μπένμποου”. Α, Μπιλ, Μπιλ... Πέρασε καιρός απ’ τη μέρα που έχασα τούτα τα δύο δάχτυλα. Θυμάσαι;» συμπλήρωσε δείχνοντας το σακατεμένο του χέρι.

«Άκου εδώ...» είπε ο Καπετάνιος με αλλαγμένη τη φωνή. «Μιας και με ξετρύπωσες, πες μου γρήγορα τι θες...»

«Αυτός είναι ο καλός μου ο Μπιλ!» του αποκρίθηκε ο Μαυρόσκυλος. «Κατευθείαν στο ψητό, παλιόφιλε, όπως πάντα, έτσι; Θα πιω λοιπόν ένα ποτήρι ρούμι σ’ αυτό, αν βέβαια το αγόρι που τόσο έχω συμπαθήσει έχει την καλοσύνη να μου το φέρει. Μετά θα κάτσουμε να μιλήσουμε για τις δουλειές μας σαν δύο παλιοί καλοί φίλοι».

Όταν ξαναγύρισα με το ρούμι, είχαν καθίσει και οι δύο στο τραπέζι που είχα στρώσει για τον Καπετάνιο. Ο Μαυρόσκυλος είχε φροντίσει να βρίσκεται κοντά στην πόρτα και καθόταν λοξά, έτσι ώστε να μπορεί να προσέχει τον «παλιόφιλό του» αλλά και να φύγει γρήγορα αν χρειαζόταν. Με πρόσταξε να ανοίξω την εξώπορτα και να τους αφήσω μόνους.

«Εμένα δε με τσακώνουν εύκολα, αγόρι μου...» μου ψιθύρισε, κι εγώ, αφού έκανα ό,τι μου είπε, πήγα πίσω από το μπαρ τεντώνοντας τα αυτιά μου για να ακούσω την κουβέντα τους.

Επί πολλή ώρα δεν μπορούσα να ακούσω παρά μόνο ψιθύρους, αλλά στο τέλος οι φωνές τους έπιασαν να δυναμώνουν και ξεχώρισα κάτι λόγια – πιο πολύ βλαστήμιες του Καπετάνιου.

«Όχι, όχι, όχι! Και να τελειώνουμε με αυτό. Έτσι; Τέρμα και τελείωσε!» φώναξε άξαφνα και αμέσως μετά συμπλήρωσε: «Αν δε σας αρέσει, να πάτε όλοι σας να κρεμαστείτε!».

Τότε ακούστηκαν ξαφνικά μαζεμένες βλαστήμιες, πιάτα να σπάνε, καρέκλες και τραπέζια να αναποδογυρίζουν και ύστερα ο ήχος της λεπίδας του σπαθιού που βγαίνει από τη θήκη. Αμέσως ήχησε μια δυνατή κραυγή πόνου, και είδα τον Μαυρόσκυλο να περνάει από μπροστά μου με το σπαθί του γυμνό στο χέρι και τον ώμο του μέσα στα αίματα. Πίσω του ακολουθούσε ο Καπετάνιος, που, όταν είδε πως ο αντίπαλός του έφτα-

σε στην πόρτα, σήκωσε το σπαθί και το κατέβασε με όλη του τη δύναμη πάνω του. Και θα τον είχε κόψει σίγουρα στα δύο τον Μαυρόσκυλο αν η άκρη του σπαθιού του δεν καρφωνόταν στην πινακίδα του πανδοχείου μας, που έχει μέχρι σήμερα το σημάδι της αγριότητας του Καπετάνιου.

Αυτό ήταν το τέλος της μονομαχίας. Μόλις ο Μαυρόσκυλος βγήκε στον δρόμο, άρχισε να τρέχει με όλη του τη δύναμη και, παρά την πληγή του, σε λιγότερο από μισό λεπτό εξαφανίστηκε πίσω από τον λόφο. Ο Καπετάνιος είχε μείνει να κοιτάζει απορημένος επί αρκετή ώρα την πινακίδα και στο τέλος, αφού έτριψε τα μάτια του αρκετές φορές, μπήκε στο πανδοχείο και μου φώναξε:

«Τζιμ, βάλε μου ένα ρούμι!».

Και τότε τον είδα να χάνει την ισορροπία του και να στηρίζεται στον τοίχο για να μην πέσει.

«Καπετάνιο, είσαι πληγωμένος;» ρώτησα.

«Ρούμι!» επανέλαβε. «Πρέπει να φύγω απ' αυτό το καταραμένο μέρος!» συνέχισε. «Ρούμι, είπα. Φέρε μου ρούμι!»

Έτρεξα να του φέρω, αλλά ήμουν τόσο ταραγμένος, που έσπασα ένα ποτήρι κι έκανα χάλια όλη τη λάντζα. Δεν πρόφτασα, όμως, να γεμίσω δεύτερο ποτήρι, και άκουσα από το σαλόνι έναν δυνατό γδούπο. Έτρεξα αμέσως να δω τι είχε συμβεί και βρήκα τον Καπετάνιο ξαπλωμένο φαρδύ πλατύ στο πάτωμα. Την ίδια στιγμή εί-

δα τη μητέρα μου, που είχε ανησυχήσει από τη φασαρία και τις φωνές, να κατεβαίνει τη σκάλα για να βοηθήσει. Σηκώσαμε το κεφάλι του Καπετάνιου και διαπιστώσαμε πως ανέπνεε με δυσκολία. Το πρόσωπό του ήταν κίτρινο σαν το φλουρί και τα μάτια του κλειστά.

«Θεέ μου!» αναφώνησε η μητέρα μου. «Τι κακό είναι αυτό που μας βρήκε! Και ο πατέρας σου είναι άρρωστος και ανήμπορος να βοηθήσει...»

Στο μεταξύ δεν είχαμε ιδέα τι έπρεπε να κάνουμε για να βοηθήσουμε τον Καπετάνιο. Δοκίμασα να του δώσω να πιει λίγο ρούμι, αλλά τα δόντια του ήταν σφιγμένα και η μασέλα του κλειστή σαν τανάλια. Όταν λοιπόν άνοιξε η πόρτα και είδαμε τον γιατρό Λάιβεζυ να μπαίνει μέσα για την καθημερινή του επίσκεψη στον πατέρα μου, νιώσαμε μεγάλη ανακούφιση.

«Γιατρέ, γιατρέ!» φωνάξαμε. «Τι να κάνουμε; Πού είναι χτυπημένος;»

«Χτυπημένος; Θα αστειεύεστε...» είπε ο γιατρός αφού του έριξε μια φευγαλέα ματιά. «Αυτός είναι τόσο χτυπημένος όσο εσείς κι εγώ. Απλούστατα έχει πάθει αποπληξία, όπως σωστά είχα προβλέψει. Τώρα, κυρία Χόουκινς, πηγαίνετε, σας παρακαλώ, στον άντρα σας και μην του πείτε τίποτε απ' όσα συμβαίνουν στο πανδοχείο, επειδή θα του κάνετε μεγάλο κακό. Όσο για μένα, είμαι υποχρεωμένος να κάνω ό,τι περνάει απ' το χέρι μου για να συνεφέρω αυτό το υποκείμενο, και ο Τζιμ θα πάει να μου φέρει γρήγορα μια λεκάνη».

Όταν γύρισα πίσω με τη λεκάνη, ο γιατρός είχε κιάλας σηκώσει το μανίκι του Καπετάνιου και είχε ξεγυμνώσει το ρωμαλέο μπράτσο του, που ήταν γεμάτο τατουάζ. «Καλή τύχη», «Αέρας στα πανιά σου» και «Ο Μπίλλυ Μπόουνς είναι μεγάλος» ήταν μερικά από τα τατουάζ που διακρίνονταν ολοκάθαρα, μαζί με ένα άλλο, που ήταν χτυπημένο κοντά στον ώμο του και παρίστανε μια αγχόνη με έναν κρεμασμένο – πολύ λεπτοδουλεμένο, κατά τη γνώμη μου.

«Προφητικό αυτό το τατουάζ...» ψιθύρισε ο γιατρός δείχνοντας την κρεμάλα. «Και τώρα, κύριε Μπίλλυ Μπόουνς, αν αυτό είναι το αληθινό σου όνομα, ας ρίξουμε μια ματιά στο χρώμα του αίματός σου. Τζιμ» πρόσθεσε γυρίζοντας σε μένα, «φοβάσαι το αίμα;».

«Όχι, κύριε» απάντησα.

«Τότε λοιπόν κράτα μου τη λεκάνη» είπε και αμέσως πήρε το νυστέρι και άνοιξε μια φλέβα.

Χρειάστηκε να του πάρει πολύ αίμα ώσπου να ανοίξει τα μάτια του ο Καπετάνιος και να κοιτάξει γύρω του. Όταν αντίκρισε τον γιατρό, έκανε μια γκριμάτσα αποδοκιμασίας, αλλά μόλις είδε και μένα, το πρόσωπό του γλύκανε. Άξαφνα, όμως, έχασε πάλι το χρώμα του και προσπάθησε να σηκωθεί φωνάζοντας:

«Πού είναι ο Μαυρόσκυλος;».

«Δεν υπάρχει κανένας Μαυρόσκυλος εδώ» απάντησε ο γιατρός, «εκτός βέβαια από σένα τον ίδιο... Έχεις πιει τόσο ρούμι στη ζωή σου, που έπαθες αποπληξία,

όπως σε προειδοποίησα τις προάλλες. Και να ξέρεις ότι δεν το έκανα με μεγάλη ευχαρίστηση που σε ανάστησα, κύριε Μπόουνς».

«Δε με λένε έτσι» αποκρίθηκε ο Καπετάνιος.

«Δε με νοιάζει πώς σε λένε» αντιγύρισε ο γιατρός. «Όπως και να 'χει, αυτό είναι το όνομα ενός κουρσάρου που γνωρίζω και θα σε λέω έτσι, σ' αρέσει δε σ' αρέσει. Μα θέλω να σου πω ένα πράγμα: ένα ακόμα ποτήρι ρούμι δεν πρόκειται να σε σκοτώσει, Μπίλλυ Μπόουνς. Ξέρω, όμως, πως, αν πεις ένα, θα θες ύστερα κι άλλο κι άλλο, και τότε, να ξέρεις, θα είσαι ξοφλημένος και θα πεθάνεις. Το καταλαβαίνεις; Θα πεθάνεις και θα πας εκεί που λέει η Γραφή ότι πάνε εκείνοι του σιναφιού σου. Θέλω λοιπόν να κάνεις μια προσπάθεια, κι εγώ θα σε βοηθήσω να πας μέχρι το κρεβάτι σου. Συνεννοηθήκαμε;»

Ο γιατρός κι εγώ σηκώσαμε με μεγάλο κόπο τον Καπετάνιο, τον ανεβάσαμε σιγά σιγά στην κάμαρή του και τον ξαπλώσαμε στο κρεβάτι. Μόλις ακούμπησε το κεφάλι του στο μαξιλάρι, φάνηκε και πάλι να χάνει τις αισθήσεις του.

«Πρόσεξε!» του είπε με αυστηρό ύφος ο γιατρός. «Εγώ δεν έχω πια καμία ευθύνη. Σ' το ξαναλέω: δύο ποτηράκια ρούμι, και είσαι ξοφλημένος!» Και με αυτά τα λόγια, τον άφησε για να πάει να δει τον πατέρα μου, παίρνοντάς και μένα μαζί του. «Μην ανησυχείς» μου είπε κλείνοντας την πόρτα. «Του πήρα τόσο αίμα, που,

θέλει δε θέλει, θα κάτσει ήσυχος για λίγες μέρες. Μα πρέπει να μείνει στο κρεβάτι για καμιά εβδομάδα – θα είναι καλύτερα τόσο για κείνον, όσο και για σας. Αλλά ακόμα μία κρίση, και είναι τελειωμένος!»